

СТРАХЪТЪ.

29-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 7.V.1924 Г.—СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИБЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

СТРАХЪТЪ.

29-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 7.V.1924 Г.—СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

Страхътъ.

Богъ на Любовта не е Богъ на мъртвитъ, но Богъ на живитъ.

Т. м.

Прочете се темата: „Какъ познахъ, че имамъ умъ“.

Тема за слѣдния пжты „Защо човѣкъ има уста?“. Въпросътъ „какъ познахъ, че имамъ умъ, е отвлечень прѣдметъ. Никой до сега не е видѣль ума, слѣдователно, мжно се говори за него. По въпросътъ „защо човѣкъ има уста“ е лесень за разрѣшение. Какво доказателство може да дадете на въпроса, защо човѣкъ има уста? Най-първо ще отговорите! човѣкъ има уста, за да яде. Туй е право, но това не е цѣлата истина. Въ устата се крие и друъ единъ органъ, органътъ за говорене. Устата е създадена, за да изрази разумното въ човѣка. То се изразява чрѣзь езика. Езикътъ служи още и да изпитва вкуса на нѣщата. Нѣкои хора чрѣзь устата още и дишатъ. При всички тия служби на устата, за какво, обаче, е най-първо създадена тя? Ако ка-

жемъ, че устата ни служи първо за ядене, това още не е доказателство, защото било е време, когато не е имало уста. Значи, въ природата, единственият методъ за хранене не е чръзъ устата. Да се хранимъ чръзъ устата, това е единъ специаленъ методъ. Ако природата би накарала човѣка да говори, той не би създалъ устата. Значи, най-първо природата е съзала въ човѣка илюзията да яде и той, като видѣлъ хубави, вкусни нѣща, отварялъ е устата си и съ това се измамилъ, подкупилъ се.

Сега, ще ви приведа една алегория. Искашъ една услуга отъ нѣкой човѣкъ. Ако този човѣкъ е жененъ, той ти казва: нѣмамъ време, жена, дѣца имамъ, заетъ съмъ. Ако е професоръ или заема каква и да е друга длъжностъ, казва: имамъ работа въ училището, въ канцеларията, не мога да ти услужа. Но ако този човѣкъ ти каже слѣдното: слушай, услужи ми въ това, което те моля. Азъ имамъ единъ чекъ отъ 2000 лв., на тебъ ще го дамъ. При такова условие този човѣкъ ти казва: добръ, на твое разположение съмъ, готовъ съмъ да ти услужа. Тъй че, при наличността на тия пари, готовъ е за всъ-каква услуга, а щомъ нѣма пари, и време за услуга нѣма. Природата като е създала устата, това подразбира, че прѣдлага на човѣка единъ чекъ отъ 2000

лв., да опита всичко, което е направила. Слѣдъ вкуса е дошло говоренето. Въ първо време човѣкъ е мислилъ, не е могълъ да говори, но слѣдъ като природата му е направила устата, заставила го е и да говори. Той знаелъ какво е нужно да говори, но трѣбвало е да се помъчи, да изговори думитѣ. Природата му казвала: азъ ще ти дамъ това, което искашъ, само слѣдъ като му кажешъ името, слѣдъ като го изговоришъ. По този начинъ именно тя го е заставила да говори. Само така човѣкъ е научилъ имената на всички животни, растения, извори и камъчета въ природата. Слѣдователно, устата най-първо е създадена, за да изпита външната страна въ природата, а слѣдъ това да може да изрази разумното въ природата. Това сж два важни процеса. Единиятъ процесъ е отвѣнъ навжтрѣ, значи отъ природата къмъ насъ; другиятъ процесъ е отвжтрѣ навънъ. Тия два процеса се съвпадатъ. Най-първо е създадено сърцето въ човѣка. Сърцето изразява единъ процесъ отвѣнъ навжтрѣ. Да чувствувашъ нѣщата, значи да живѣешъ отвѣнъ навжтрѣ; да мислишъ, значи да живеѣшъ отвжтрѣ навънъ. Всѣки човѣкъ започва да мисли, когато има вече извѣстенъ образъ, и когато този образъ, съ своитѣ впечатления, е оставилъ дълбоко впечатление въ него. Тогава

човѣкъ започва да различава тия образи, започва да ги опитва. Въ такива случаи се явява умътъ, започва да прави разлика между разнитѣ образи и прѣдмети, които сж му причинили приятност или неприятност, радост или скръбъ. Приятността и неприятността се прѣдизвикватъ отъ физическия свѣтъ, а радостта и скръбта — отъ духовния свѣтъ.

Сега, за да може да се разбератъ нѣкои нѣща, човѣкъ трѣбва душевно да се повдигне на едно по-високо ниво въ своитѣ разбирания. Окръжающата срѣда указва влияние върху човѣка. Ако вие заобиколите човѣшкия умъ съ кжщи, съ пари съ удоволствия, съ градини, съ ниви, всичката му философия, ще бжде материалистическа. Той ще говори за кжщи за ниви, за градини, за всичко, което е видимо. Такъвъ човѣкъ ще бжде цѣлъ естественикъ. Отнемете ли му кжщата, отнемете ли му паритѣ, градинитѣ, нивитѣ, да остане безъ тѣхъ, той ще си създаде една отвлѣчена философия. Слѣдователно, природата употребява два метода за възпитание на човѣка: най-първо тя дава, а слѣдъ туй взема. Защо? — За да го застави да се повдигне на едно по-високо ниво.

Азъ влизамъ въ тази областъ, за да ви покажа този великъ законъ. Вие много пжти си задавате въпроса: защо трѣбва да страдамъ? Азъ ви пи-

тамъ: защо пъкъ да не страдашъ? Това не е обяснение на въпроса, то е по-скоро отклонение отъ въпроса. Изобщо страданието е необходимо. За да прогресирате, непрѣменно трѣбва да ви се даде нѣщо и послѣ да ви се вземе. Ще ви обясня мисълта си картинно. Прѣдставете си, че ви изваждатъ съ едно дебело вжже отъ единъ кладенецъ, дълбокъ 500 м. Туй вжже е необходимо за васъ, Докато, ви издигнатъ на повърхността на земята съ това вжже, вие изпитвате радостъ. Но, прѣдставете си, че това вжже тежи 4—5 кгр. и като се качите горѣ, ви го окачатъ на гърба. Питамъ ви: сега това вжже ще ви причинява ли радостъ? — Не, радостта ви ще се прѣвърне на скръбъ. Изобщо, трѣбва изяснение на нѣщата. Вие мислите едностранчиво, понеже изхождате само отъ материалния свѣтъ отъ настоящия животъ. Казвате: този животъ, който ние живѣемъ на земята е реалниятъ животъ. Да, така е, но това сж ваши субективни схващания. Прѣдставете си, че вие сте радостень, понеже джщеряви, 22 годишна мома, свършила наукитѣ си; радостень сте още и поради това, че майка ви, съ която не сте се виждали много врѣме, дойде въ дома ви по този случай. При тази голѣма радостъ азъ ви хващамъ, връзвамъ ви съ вжже и ви пушамъ

въ единъ дълбокъ кладенець. Питамъ: на какво ще се обърне сега вашата радост? — на Скръбъ. Вие започвате да се молите да ви извадя отъ кладенеца. Тогава азъ взема да навивамъ вжжето и да ви вадя отъ кладенеца. Въ този случай вашата скръбъ се измѣня на радостъ. Като излѣзете внѣтъ отъ кладенеца, ще ви кажа: понеже вие опитахте и скръбъта, и радостъта нѣма вече да ви спущамъ въ кладенеца съ вжже. Радостъта и скръбъта сж състояния, които се смѣнятъ постоянно въ човѣка. Въ единъ моментъ усещате радостъ, въ другъ — скръбъ. Всѣко страдание е слизане въ материята, за да се качите после по-високо. Следователно, когато минавате отъ едно състояние въ друго, навлизате въ една зона, която ви причинява страдание, Това е неизбежно. Законътъ е такъвъ. Щомъ имате страдание, това показва, че пжтувате прѣзъ една област, неприятна вамъ, щомъ имате радостъ, пакъ пжтувате, само че прѣзъ една област, която е приятна вамъ. И двата процеса сж процеси на движение въ природата. Вашитѣ очи не сж отворени, нѣмате духовно зрение. Вие виждате нѣщата съ физическитѣ си очи. Защо не виждате нѣщата духовно? Защо вашитѣ очи не сж отворени? — Заради вашия страхъ. Вие сте много страхливи. Единственото нѣщо, което спѣва сегашнитѣ ученици

да прогресиратъ бързо въ духовната наука е страхъ. Азъ съмъ срѣщалъ малко смѣли хора въ свѣта. Не говоря за смѣли, за безстрашни само за моментъ. Напримѣръ, нѣкой човѣкъ може да бжде смѣлъ, безстрашенъ на бойното поле. Тамъ може геройски да влѣзе въ 10 най-страшни сражения, но оставете го въ обикновения животъ, тамъ ще се прояви, като най-голѣмъ страхливецъ. Вземете му паритѣ отъ касата и той вече е подъ страха на утрѣшния день. Страхътъ е, който ви спѣва навсѣкждѣ. Този страхъ влияе върху ума ви, прѣчи ви да се проявите. Вие имате нѣкое добро желание, но се възпирате да го проявите. Азъ наблюдавамъ, слѣдното въ много отъ васъ: въ нѣкой ученикъ възникнала нѣкая добра идея, иска да поговори съ менъ по този въпросъ. Гледамъ го, засилилъ се, дойде при менъ и току се спре, каже си: хайде сега да не занимавамъ Учителя съ такива въпроси! Азъ го оставя свободенъ, нищо не му казвамъ. Другъ пжтъ дойде да ме занимава цѣлъ часъ съ нѣкой дребнавъ въпросъ който не заслужава да се разглежда. Въ първия случай той считаше важния въпросъ за маловаженъ, понеже разсждаваше по човѣшки. Той мисли, че важниятъ въпросъ ще ми вземе много дълго врѣме. Важнитѣ въпроси отниматъ най-малко врѣме, Малки-

тѣ въпроси сж като циганскитѣ тръне, часове отнематъ, докато се прѣмахнатъ. Голѣмиятъ трънъ лесно се набутва, лесно се хваща съ щипцитѣ, а речешъ ли да хванешъ малкия трънъ съ щипцитѣ, той се откъсва. Него и съ игла не можешъ извади. Нѣкои отъ васъ мислятъ, че лесно се рѣшаватъ малкитѣ въпроси. Лъжатъ се, не е така. Голѣмитѣ погрѣшки въ свѣта много по-лесно се изправятъ, отколкото малкитѣ. Когато кажемъ, че трѣбва да поправимъ малкитѣ погрѣшки, това подразбира, че трѣбва да се започне една сериозна работа. Запримѣрь, нѣкой пѣтъ сърцето ми трепне. То не трепва отъ Любовь. Ами отъ какво? — Трепва отъ нищо и никакво, отъ страхъ. Вие всички се плашите, безпокоите се, дали ще спечелите нѣщо отъ това, къмъ което се стремите, или не. До тогава, докато въ васъ седи идеята, че ще спечелите нѣщо, че ще можете лесно да влѣзете въ небето, вие сте на кривъ пѣтъ. Ако азъ ви говоря, че вие трѣбва само мене да слушате, като Учителъ; че ако ме слушате, ще отидете на небето, дѣто ангели ще ви посрещнатъ, райскитѣ врати ще ви се отворятъ, нѣма да остане нито единъ отъ васъ тука. Защо? Защото това е подкупъ. Отгдѣ знаете, че ще влѣзете въ небето? Това, че азъ ви казвамъ, може да сж голи, външни обѣщания.

Ако ви говоря на Божественъ езикъ, нема да ви обѣщавамъ нищо. Ще кажа само: елате съ менъ! Казано и свършено! Ето защо, когато вие разсъждавате за Истината, трѣбва да разсъждавате извънъ врѣмето и пространството. То значи, че онова, което схванете по даденъ въпросъ, трѣбва да стане моментално.

Единъ день, една ученичка дойде при менъ и ме запита слѣдното: Учителю, до сега съмъ те запитвала голѣми работи, но сега искамъ да ми кажешъ една отъ най малкитѣ добродѣтели, която трѣбва да развия въ себе си. Съ този неинъ въпросъ, ще отговоря на всинца ви. — Ще гледате да се освободите отъ страха. Страхътъ сжествува както у всички животни, така и у всички растения. Туй малкото, което прави сърцето ви да трепва е страхътъ. Той спѣва всички хора. И първата жена се уплаши. Онзи адептъ, който бѣше на дървото, ѝ каза: какъ, нима нѣма да си откъснешъ отъ този плодъ? Тя се уплаши и отъ страхъ веднага се съгласи и каза: ще приема плода. Тя не е разсъждавала никакъ. Всички прѣстѣпления въ свѣта ставатъ все отъ страхъ. Искашъ да станешъ ученъ. Защо? — Отъ страхъ. Искашъ да станешъ докторъ. Защо? — Отъ страхъ. За сега страхътъ е само една побудителна причина, затова

нѣщата не ставатъ правилно. Страхътъ, като влиза въ насъ, внася отрова въ организма ни, вслѣдствие на което, ние не може да използваме разумно знанието. За да се събуди стремежъ къмъ знание, има други побудителни причини. Затуй се казва въ Писанието, че на страха трѣбва да противопоставимъ най-малката любовъ. Вие още не сте опитали най-малката любовъ въ свѣта. Онзи, който е опиталъ най-малката любовъ, той може да опита и най-голямата любовъ. Вие сте въ срѣдата: нито сте горѣ на небето, нито сте долу на земята.

За сега, ще гледате да се освободите отъ двѣ нѣща: отъ страха и отъ докачението, отъ обидата. Ще разглеждате страха отъ всички положения, понеже той постоянно реагира върху васъ, постоянно ви влияе. Причината да се докача човѣкъ е пакъ страхътъ. Той се плаши, че ще се урони неговия престижъ. Нѣкои хора ми казватъ: знаете ли какво говорятъ за васъ? — Зная, но не се плаша. Ако се плаша, ще трѣбва да се разправямъ съ хората. Никой не може да урони вашия престижъ. Помнете слѣдното нѣщо: не е било време и нѣма да бжде, когато нѣкой е сполучвалъ да вземе благо, което Богъ е далъ нѣкому. Нѣма нито единъ примѣръ, дѣто нѣкой да е успѣлъ да вземе благо комуто и

да е. Това е единъ великъ законъ! Слѣдователно, цѣлиятъ козмосъ да се дигне противъ тебе, цѣлата земя и цѣлата слънчева система, никой не ще може да ти отнеме това, което Богъ ти е далъ. Вие седите на една скала, на единъ великъ законъ, но се страхувате, че нѣкой може да ви вземе благо. Вие мислите, че Богъ, който е създалъ свѣта, може да се мѣри съ вашитѣ мѣрки. Не, казалъ съмъ ви и другъ пжтъ, че у Бога нѣма обратни рѣшения. У Бога има нѣщо велико: и за най-малкото нѣщо, което е обѣщалъ, Той е всѣкога буденъ. Това, което обѣщае веднѣжъ, всекога изпълнява. Нѣма умъ побуденъ отъ Неговия. Значи, никой не може да ни лиши отъ това, което Богъ първоначално е обѣщалъ да ни даде, затова трѣбва да бждемъ свободни и безстрашливи. У Бога нѣма страхъ. Ако вие сте страхливи, това не е отъ Бога, това е отъ дявола. Страхътъ е начало на грѣха въ свѣта. Заблѣзвалъ съмъ, че когато ученицитѣ дойдатъ въ училището, въ първо време се уплашватъ, какъ и кога ще свършатъ гимназия. Свършатъ гимназия, влѣзатъ въ университета, боятъ се какъ ще го изкаратъ. Свършатъ университетъ, сега се плашатъ, какъ ще си намѣрятъ работа. Нѣкой е чиновникъ, казва си: ами ако ме уволнятъ? Страхътъ царува навсѣкждѣ. Той ви свър-

зва психологически. И когато ние се избавимъ отъ тази язва, отъ тази душевна проказа — страха — ще бъдемъ хора свободни. Тогава вече можемъ да говоримъ за друга философия. Докато страхътъ не е излъзълъ отъ васъ, и да ви се каже истината, вие ще я облѣчете пакъ въ дрехата на страха. Щомъ облѣчете истината въ страха, тя се покваря. И истината може да се поквари. Ако въ едно нечисто шише внесете чиста вода, тя все ще има малко миризъ, който ще разваля вкуса ѝ. За да бжде човѣкъ абсолютно свободенъ, трѣбва да бжде абсолютно чистъ. Абсолютно свободни и чисти сж онѣзи, които сж безстрашни. Само безстрашниятъ човѣкъ може да стане вѣренъ на Бога. Той е вѣренъ въ всичкитѣ вѣкове, а това е цѣнно качество. Имашъ ли страхъ, може да изневѣришъ на Бога. Щомъ сгрѣши човѣкъ, после се разкайва. Онзи, който грѣши, се разкайва. То е хубаво. По-добръ е, обаче, човѣкъ да върши нѣщата безъ страхъ. Туй е едно отъ най-благороднитѣ качества. Не говоря за нахалство, но за безстрашие. Веднѣжъ приемешъ едно убѣждение, рѣшишъ да служишъ на Бога, изпълни го. Тогава ще дойде най-малката любовъ въ тебе.

Запита ме единъ мой ученикъ единъ малкъ въпросъ, който слушалъ отъ нѣкой германецъ, а именно: казвало се, че едва въ човѣка имало отворена една толкова малка врата, че една слънчева прашина могла да мине прѣзъ нея. Всѣки другъ, който успѣялъ да мине прѣзъ тази дупчица, щѣлъ да ходи къдѣто иска, — по слънцето, по луната и по всички останали планети. Това е действително така. За да можешъ да излизашъ извънъ тѣлото си, трѣбва да изучавашъ този законъ на смаляване. Азъ не ви говоря по този законъ, защото сте страхливи, а на страхливи хора не може нищо да се говори. Единъ день, когато се освободите отъ страха, и азъ ще ви говоря по това. А сега какво ще ви разправямъ? Да кажемъ, че река да ви прѣкарамъ прѣзъ тази малка дупчица. Какво ще стане съ васъ? — Вие ще се разтреперите отъ страхъ, ще се разплачете, и азъ ще трѣбва да вкарвамъ пакъ вътрѣ. Знаете ли, колко време ще ми трѣбва, докато ви вкарвамъ отново въ тѣлото. Това е една алегория. Изисква се човѣкъ да бжде абсолютно безъ страхъ. За да бжде ученикътъ безъ страхъ, душата му трѣбва да бжде изпълнена съ любовъ. Страхътъ е качество само на животинския човѣкъ. Слѣдователно, всички хора, които се страхуватъ, животинското ги

управлява. Такъв човък може да е свършил три, четири факултета, обаче животинското го управлява. Сега нкой ще каже: тогава не трѣбва да бждемъ учени. Не, нищо отъ това, има учени животни, има и просги животни; има учени хора, има и прости хора, но страхътъ разваля всичко.

Сега, ще турите въ себе си принципа: Безъ страхъ! Туй ви дадохъ като мото. Вие мислите, че е много лесно да го изхвърлите вънъ отъ себе си, но трѣбва да го виждате навсѣкждѣ въ проявитъ си и да умѣете да се освободите отъ него. Искамъ да бждете свободни. Този въпросъ занимава всички ви. Дойде нкой при мене и ми казва: защо постъпи така еди коя си сестра? — Отъ страхъ. Чудни сте вие! Главата ми побѣлѣ отъ тия ваши глупави въпроси. „Защо тази сестра така постъпи?“ — Отъ страхъ. „Ами ти защо питашъ?“ — Отъ страхъ. „Защо не живѣемъ братски?“ Защото ни е страхъ. „Защо не се примиримъ? Защото ни е страхъ. „Ами кога ще тръгнешъ правилно къмъ Бога? — Когато любовта ни изпълни сърцата. „Кога ще стане това?“ — Когато страхътъ изчезне отъ васъ. Тъй седи въпросътъ. Може да имате културата на всичкитъ минали вѣкове, може да имате културата на всичкитъ бждещи вѣкове, нищо не ще може да направите,

ако имате страхъ. Ако мислите да разберете Божественото по другъ начинъ, лъжете се. Нкой пътъ може да ви приведа много авторитети на мичалото и иастоящето, да видите, какво говорятъ за Любовта, за постигане Божественото. Апостолъ Павелъ казва: „Ако говоримъ съ чловѣчески и ангелски езици, а Любовь нѣмаме, нищо не сме“. Значи, ако бихме имали всичкото знание, което ангелитъ иматъ и знанието, което хората иматъ, а Любовь нѣмаме, нищо не струваме. Ще бждемъ като „кимвалъ що дрънка“. Върху този стихъ никои не се е спрѣлъ да размишлява. Тозъ е единъ символъ. Вие ще кажете, че сте ме разбрали. Ще кажете: страхътъ бѣше до сега. Отъ сега нататкъ нѣмаме страхъ. Не, до сега вие изучавахте само резултатитъ на страха, а самиятъ страхъ не сте го хванали. Вие трѣбва да хванете самия страхъ, разбирате ли? Азъ ще ви приведа единъ примѣръ за поука. Това се е случило прѣди 60 години въ варненско. Единъ учителъ си направилъ градинка, посадилъ въ нея най-хубавитъ цвѣтя, искалъ да даде на дѣцата примѣръ. Отива една сутринъ въ градината си, виждѣ едно човѣшко извержение вътрѣ. Отива втората, третата сутринъ — все сжщото нѣщо намира. Чуди се, какъ става това нѣщо, не може да разрѣши въпроса. Какъ биха постъпили

нѣкои учени хора въ този случай? — Ще взематъ да изслѣдватъ състава на това извержение. Нѣма защо да го изслѣдватъ, това извержение е резултатъ. Задачата е тукъ да се хване този, който хвърля тия извержения въ градината. Така постѣпилъ този учителъ. Улавя виновника, дава му единъ добъръ урокъ, и втори пѣтъ не се осмѣлилъ да влѣзе въ градината безъ позволение. Страхътъ е, който внася тия човѣшки извержения, тия най-мръсни работи въ сърцето. Хитъръ е той! Но, ще го хванемъ единъ день и ще му кажемъ: кой ти дава това право да влизашъ въ моята градина? Скоро вѣнъ отъ градината! Ще му дадемъ единъ добъръ урокъ. Нѣкой пѣтъ казвате: трѣбва да се проповѣдва на хората, но не проповѣдвате. Защо? — Пакъ страхътъ дѣйствува у васъ. Нѣкой пѣтъ ви кажа нѣщо по-силно, но категорично и наблюдавамъ, какъ ще изтълкувате думитъ ми. Казвате: Учителътъ трѣбваше да каже това нѣщо малко по-другояче. Вие мислите, че азъ нося вѣншния умъ. Когато кажа една Истина, ще я кажа, както разбирамъ, а това, какъ мислятъ хората, то е другъ въпросъ. Тѣ нека мислятъ за себе си, и азъ ще мисля за себе си. Има законъ, който регулира отношенията. Какъ трѣбва да говоря? — Всѣка Истина трѣбва да се каже безъ страхъ. Ако

искамъ да кажа една Истина, а мисля, че ще ме критикувате, ще дойде страхътъ, ще кажа това, което не искамъ. Щомъ дойде страхътъ, ще кажа това което не искамъ. Щомъ дойде страхътъ, човѣкъ говори това, което не му е приятно. Когато искашъ да кажешъ една Истина, страхътъ ти казва: знаешъ ли какъ ще пострадашъ? Ти трѣбва да му отговоришъ: именно затова ще я кажа. „Ти нали знаешъ, не ще изгубишъ положението си?“ — Именно затова ще я кажа. Сега, азъ не искамъ да се обрънатъ хората къмъ Бога отъ страхъ. Ако бихъ говорилъ отъ страхъ, както говорятъ другитъ проповѣдници, друго нѣщо щѣше да направи страхътъ. Азъ говоря отъ Любовь, която не иде отъ страхъ. Въ тази Любовь, съ която ви говоря, страхътъ не влиза. Любовета, е която ще оправи свѣта.

Вие трѣбва да бждете свободни! Щомъ кажете: това нѣщо е невъзможно — това е страхътъ, който дѣйствува въ васъ. „Не му е дошло вѣрмето“. — Страхътъ дѣйствува въ васъ. Нѣкои отъ васъ се запитватъ: защо учителътъ ни е събралъ? Ние нищо не разбираме. Защо не е събралъ поучени хора отъ насъ? Защото онѣзи сж по-страхливи отъ васъ. Вие сте най-безстрашнитъ хора. Вие мислите, че азъ съмъ толкова будала; та като нѣма какво да правя,

събралъ съмь който ми попадне. И у васъ има страхъ, само че по-малко отколкото у другитъ. Това е една истина. Онзи човѣкъ, който ще те остави посрѣдъ пѣтя, какъ ще пѣтузашъ съ него? Прѣдъ всичкитъ вѣкове, Учителитъ, които сж идвали въ свѣта, и сж изисквали отъ своитъ ученици безстраши е — първото нѣщо. Затова, за да се придобие безстраши е, придобивали сж предварително други малки качества. Какво качество се изисква отъ ученика, за да бжде безстрашливъ?

Какъ ще озаглавите тази бесѣда? — Страхътъ. И тъй, видѣхте, че слѣдъ всѣко страдание има възможность да се подигнете или да паднете. Ако се уплашите, ще се роди желание, да се върнете назадъ. Прѣдставете си, че зданието, въ което живѣете, гори. Вие ще поискате да бѣгате, но прѣдставете си, че на срѣца ви излѣзе единъ човѣкъ съ ножъ въ ржка. Ножътъ е книженъ, но вие не знаете това. Уплашите се и хуквате да бѣгате назадъ въ зданието, дѣто изгаряте. Не трѣбва да се страхувате. Излѣзете ли отъ зданието, което гори, трѣбва да знаете, че никой не може да ви пробод е съ ножъ. Всички ножове, които ви прѣсрѣщатъ прѣдъ вратата, сж все книжни. Щомъ къщата ви гори и избѣгате навънъ, значи Господъ е съдѣйствувалъ да се спа-

сите. Нѣма защо сега наново да иска Той да ви погуби. Това нѣщо хората може да го правятъ, но въ Божествения свѣтъ нѣма такъвъ процесъ. Въ Божествения свѣтъ на страданието се гледа като на единъ великъ потокъ, за да излѣзешъ отъ едно понисше и да влѣзешъ въ едно по-висше състояние. Слѣдъ като си вървѣлъ дълго врѣме прѣзъ страданието, ще дойде радостта, ще се компенсира. Слѣдъ това радостта ще се смѣни отново съ скръбъ, докато вие съедините радостта и скръбта въ едно и придобиете Божествения миръ и спокойствие, да може да разгледате свѣта безъ да се движите. Да не мислите, че туй сега ще стане. То е великъ идеалъ за всички ония напрѣднали души. Сега отъ васъ се изисква безстраши е. Нѣкой казва: Учителю, вижъ едикоя си ученичка плаче. — Отъ страхъ. Ама скръбъ има тя! Нищо, азъ виждамъ. Скръбта е Божественъ потокъ. Тя скърби отъ страхъ, че страда. Вие отхвърляте страданието. Страданието е избавление за васъ. Въ него е науката. Ще каже нѣкой: има и други разбирания. Нѣма други разбирания. По-хубави разбирания за страданието отъ тия, никждъ не може да намѣрите. Ако нѣкой каже, че еди кой си адептъ може да даде по-добри тълкувания, лѣжете се. Азъ мога да ви посоча всичкитъ книги на ми-

налото и всичките книги на бъдещето, по други разбирания от тия, които ви давамъ, нѣма да намѣрите. Това е Божественото. Тѣй сме учили и ние: безъ страхъ, въ пълната смисълъ на думата! Отъ нищо да не ви е страхъ. Нѣкой пътъ ще кажешъ: азъ не искамъ да обиждамъ тази сестра. Защо не искашъ да я обиждашъ? — Отъ страхъ. „Азъ искамъ да ѝ направя добро“. Защо? — Пакъ отъ страхъ. Когато започнемъ да живѣемъ по закона на Любовта, тамъ всичко ще правимъ като на себе си. Тамъ всичко е отношение на музикални тонове, които хармониратъ помежду си. Всѣки музикаленъ тонъ има извѣстно количество трептения. Тия трептения иматъ свои опредѣлени, свойства, качества, по които се проявяватъ. Музиката сама по себе си не е механически процесъ. Тя е живъ процесъ на Божественото съзнание. Ако вие измѣните състоянието на страхъ въ себе си, ще се измѣни и вашиятъ цвѣтъ на лицето. Червениятъ цвѣтъ показва единъ видъ страхъ въ човѣка. Портокалевиятъ свѣтъ показва другъ видъ страхъ. Зелениятъ — трети видъ страхъ. Жълтиятъ — четвърти видъ страхъ. Синиятъ — пети видъ страхъ и т. н. Всичките цвѣтове изявяватъ извѣстни видове страхъ. Запримѣрь, ти се разгнѣвишъ — това е отъ страхъ. Казвашъ нѣкому: какъ можешъ да ми взе-

машъ хлѣба? Знаешъ ли, че излагашъ живота ми на опасностъ! И току извадишъ ножа, бранишъ живота си. Защо? — Отъ страхъ. Нѣкой позеленѣе. Защо? — Който позелѣнева, показва че обича материалния животъ. Този пѣкъ, у когото страхътъ има портокаловъ цвѣтъ, той е човѣкъ, на когото личните чувства сж уронени, личниятъ му престижъ е уроненъ. Той казва: какъ тѣй да се засегне моето честолюбие? Когато е засегнатъ неговия умъ, явява се жълтиятъ цвѣтъ на страха. Има различни жълти цвѣтове, по между единъ и другъ жълтъ цвѣтъ има разлика. Въ различните жълти цвѣтове има хиляди нюанси, които трѣбва да се изучатъ. Има жълтъ цвѣтъ, който не изразява страхъ; има жълтъ цвѣтъ, който изразява Любовта. Ако жълтиятъ цвѣтъ се явява въ вашия умъ, показва, гдѣ дѣйствиува той за даденъ моментъ. Ако се явява у васъ синия цвѣтъ, тѣй дѣйствиува Виолетовиятъ цвѣтъ пакъ изразява сила. Всички цвѣтове иматъ по нѣколко тълкувания. Запримѣрь, казахъ ви, че има жълтъ цвѣтъ на страха, има и жълтъ цвѣтъ на Любовта. Значи, единъ и сщъ цвѣтъ има по-висше значение, има и нисше значение. Хора, у които се развива ясновидството, когато прѣзъ тѣхъ мине нѣкоя опасна умисълъ, явява се тогава извѣстна фигура съ зеленъ, червенъ или портокалиенъ

цвѣтъ. Нѣкои сѣ ме питали, какво означава това нѣщо. Тогава нищо не съмъ имъ обяснявалъ, но сега казвамъ: това показва, че въ васъ още господствува страхътъ. Видишъ една червена точка. Тя изразява страхъ. Нѣкой пѣтъ се подигнете къмъ Бога и веднага се уплашите. Въ тозъ моментъ виждате една синя топка. Казвамъ: въ васъ сега господствува синиятъ цвѣтъ на страха. Вие казвате: ако се моля много прѣдъ хората, какво ще мислятъ за мене? Това е страхъ, Човѣкъ трѣбва да бжде свободенъ. Когато дойдемъ до Божественото, ние ще бждемъ най-умни. Рѣчта ви трѣбва да бжде много естествена. Не трѣбва да бждете ексцентрични. Ексцентричността е качество на страха. Страхътъ е използвалъ благородството въ човѣка, Той е добъръ неговъ учител. Страхътъ е негативно качество. При сегашното състояние на хората, онѣзи, които искатъ да прѣминатъ от животинското къмъ човѣшкото трѣбва абсолютно да се освободятъ отъ страха: „Който обича майка си, баща си или имота си повече отъ менъ, не е за менъ достоенъ“. Отъ всичко въ свѣта трѣбва да се освободятъ. Защо? Защото мисълта за майка ти причинява страхъ; мисълта за баща ти причинява другъ видъ страхъ; мисълта за имота ти причинява трети видъ страхъ. Всички тия връзки, които ти внасятъ

страхъ, ще ги скъсашъ. За тия нѣща не се грижи, ще се освободишъ. И какво казва още Христосъ? — И своя животъ ще дадешъ всичко ще пожертвувашъ, за да дойде онова възвишеното, Божественото, което се гради само върху закона на Любовта. Вие не може да влѣзете въ това възвишено състояние, докато не се освободите отъ страха, въ всичкитѣ негови прояви на живота. Това е положителна, много разумна работа Ако вие може да я постигнете въ този животъ, то ще извършите една важна работа — ще се посветите.

Размишление.

Богъ на Любовта не е Богъ на мъртвитѣ, но Богъ на живитѣ.

